

TRẦN CÀ MAU

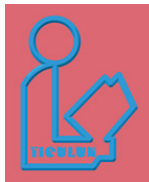

Nghen hợng

Tùy bút

ngheñ hợg

Tràm Cà Mau

nghe n hng

Trm C M

Bia: M. C. P

Nguồn: Thiên Hoàng

nghe_n hòng

TRÀM CÀ MAU

Từ miền Nam ra Bắc năm 1945, ông Tý đang miệt mài đèn sách tại Đại học Hà Nội hy vọng ra trường được bổ dụng làm quan tham tá thì xếp bút nghiên theo tiếng gọi của núi sông cầm súng đánh đuổi giặc Tây đang trở lại để dành độc lập cho quê hương.

Năm 1954 nước Việt Nam chia cắt ra hai miền, ông đi tập kết ra Bắc.

Năm 1975 sau khi miền bắc chiến thắng trong cuộc nội chiến tương tàn do súng đạn ngoại bang cung cấp và thúc giục, ông hân hoan trở về.

Trong trí tưởng tượng của nhiều

người bà con dòng họ thì ông là một kẻ anh hùng oai phong lẫm liệt cưỡi ngựa chiến mang chiến bào cầm gươm báu sáng ngời chỉ vào thiên địa hiên ngang nhưng họ thất vọng vì thấy ông mặt mày bủng beo hốc hác tiêu tụy : chân mang dép râu đầu đội nón cối sờn mục và áo quần nhàu nát lụng thụng màu phân ngựa.

Trong một bữa cơm đoàn viên do bà chị ông tổ chức, một người cháu trẻ tuổi hỏi :

– Trong chế độ cộng sản thanh thiếu niên có quyền yêu đương không chú ?

Ông cười đáp :

– Được chứ ! Đó là tự do cơ bản ai cũng có quyền cả nhưng mà phải báo cáo và thông qua tổ chức, được tổ chức cho

phép thì tha hồ nhưng mà nếu tổ chức không chấp thuận thì không nên tiếp tục tình yêu sai trái đó.

Đứa cháu nhún vai cười mím hỏi tiếp :

– Thưa chú, người ta nói rằng chế độ Tư bản bất công người giàu kẻ nghèo chênh lệch; chế độ cộng sản tạo được công bằng gần như tuyệt đối là mọi người đều khổ khổ bần cùng như nhau, ngoại trừ một nhóm đảng viên cao cấp có đúng như vậy không chú ?

– Toàn là tuyên truyền phản động

– Nhưng có lẽ không phải là không có cơ sở.

Ông Tý gấp một mớ cá lòng tong kho tiêu vào chén. Ông hỏi :

– Cá này là cá gì mà ngon quá, kho tiêu cay ăn thấm quá !

Bà chị dâu ông cười và trả lời :

– Đây là cá lòng tong.

– Cá lòng tong là cá gì ?

Bà chị trả lời :

– Cá lòng tong là một loại cá voi đã được sống trong xã hội chủ nghĩa lâu năm.

Cả nhà đều cười.

Ông Tý đỏ mặt nhưng không muốn tranh luận làm chi với những người mà ông cho là cực kỳ phản động.

Ông Tý hỏi :

– Ở đây biết cái khác nhau giữa xã hội chủ nghĩa với tư bản chủ nghĩa không ?

Tại sao ta lại xây dựng xã hội chủ nghĩa ?

Đứa cháu lại nghiêm mặt và trả lời :

– Trong Tư bản chủ nghĩa thiểu số tư nhân giàu có bóc lột nhân dân lao động; trong xã hội chủ nghĩa thiểu số của thiểu số đảng viên cầm quyền bóc lột toàn nhân dân triệt để và khốc liệt hơn. Xã hội chủ nghĩa được xây dựng nên cho người người được dịp làm biếng hơn, phè hơn hoặc không làm chi cả cho khỏe.

Ông Tý chưa kịp phản ứng thì bà chị dâu hỏi lại:

– Tôi đồ chú nói được sự khác nhau ở dưới địa ngục tư bản và địa ngục cộng sản ?

Ông Tý lúng túng :

– Tôi không biết. Chị nói cho tôi nghe với.

– Dưới địa ngục tư bản người có tội phải nhảy bàn chông và tắm vạc dầu; dưới địa ngục xã hội chủ nghĩa cũng như vậy phải nhảy bàn chông và tắm vạc dầu nhưng rất nhiều khi thiếu chông và thiếu dầu nên chỉ nhảy sán đất và tắm khí mà thôi.

Cả nhà cùng cười.

Ông Tý nói :

– Thật là phản động và bôi bác.

Đứa cháu gái kêu ông Tí bằng cậu nói :

– Cậu biết không, cách nay nhiều năm trước thời chiến tranh có một ông già nhà giàu vào một tiệm bách hóa và trả

tiền mua hết tất cả hàng hóa trong tiệm nhưng không mang về để lại tặng không cho các khách hàng đến sau ông họ khỏi phải trả tiền. Chủ tiệm cười sung sướng đồng ý. Ông già bắt ghế ngồi trước cửa tiệm xem chơi sau khi vài người khách vào tiệm mua được cho không khỏi trả tiền thì dân chúng ào ào kéo đến, 15 phút sau cả cái tiệm thành đống rác đổ vỡ tan hoang. Ông già ngồi cười, chủ tiệm mếu máo hỏi ông già rằng : “Ông có thù ghét chi tôi không mà hại tôi đến thế này, tan nát cái tiệm rồi. Từ nay làm sao mà buôn bán chi được nữa. Ác chi mà ác đến thế ? Ông ơi tại sao thế ? Cụ già chậm rãi giải thích : “Tôi đã già quá, tôi biết không thể sống cho đến ngày cộng sản vào đây. Tôi muốn được thấy tận mắt thế nào là xã hội cộng sản”.

Bố của cháu gái lừ mắt nhìn con và nói :

– Để cho cậu của con ăn ngon miệng, nói chi ba cái chuyện tào lao mà nghẹn họng nuốt không vô. Ngày vui đoàn tụ mà !

Đứa cháu gái trả lời :

– Nhưng con không có ưa cái chế độ xã hội đó !

Ông Tý nhìn đứa cháu gái và nói :

– Cậu hỏi con rằng trong xã hội tư bản con có thể bỏ việc mà đi chơi bất cứ khi nào con muốn không ?

– Không bao giờ.

– Trong xã hội tư bản con có thể lấy phương tiện vật liệu của sở về nhà xây riêng không ?

– Không bao giờ.

Ông Tý đồn tiếp :

– Trong xã hội tư bản con có thể dùng thời giờ của sở để xây nhà riêng không ?

– Cũng không bao giờ.

– Chú cho con con biết trong xã hội chủ nghĩa mọi người đều làm được những điều đó. Thế thì tại sao con không ưa thích xã hội chủ nghĩa.

Một đứa cháu khác hỏi tiếp :

– Đọc nghị quyết của đảng cộng sản cháu thấy họ viết rằng trước đây chúng ta đang đứng trên bờ vực, từ đó đến nay chúng ta đã tiến được nhiều bước vượt bậc; đứng trên bờ vực mà tiến được nhiều bước vượt bậc thì có lộn mèo xuống hố

hay không ? Trong bài diễn văn gần đây đồng chí tổng bí thư có đọc chế độ cộng sản đang ở chân trời có nghĩa là sao ?

Thằng cháu nhỏ khác cười giải thích :

– Chân trời là cái ranh giới trông vào thì thấy như mặt đất giáp trời Nhưng càng đi đến thì càng xa và không bao giờ gặp cả !!

Ông Tý đang nuốt miếng thịt heo béo bùi mà nghẹn họng, đưa tay vuốt ngực ho hen.

Bà chị dâu lại hỏi :

– Tôi đổ chú nhé : Nếu chế độ cộng sản thành lập được giữa sa mạc Sahara thì sau đó sẽ ra sao ?

– Tôi không biết.

– Thì chỉ trong vài năm thôi sa mạc sẽ thiếu cát và phải nhập cảng cát tương tự Liên Xô là một xứ nông nghiệp mà mấy chục năm qua phải nhập cảng lương thực.

Bà chị dâu nhìn ông Tý :

– Mà hỏi thêm, chú nói ở miền Bắc dân chủ gấp vạn lần các xứ tư bản, thế thì chú có thể đứng ở lăng bác Hồ kêu tên bác ra mà chửi bác ngu hay không ?

Ông Tý nhìn mọi người rồi nói :

– Tôi còn có thể làm điều ghê gớm hơn nữa mà chẳng sợ rắc rối, chẳng ai bắt bớ tôi điều gì. Tôi có thể ra ị trước lăng bác mà không ai làm gì tôi cả – dân chủ quá đi chứ.

– Có thật không ?

Bà chị dâu tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

Ông Tý cười bí hiểm :

– Nói thì cứ ị mà đừng tuột quần xuống thì thôi, ai mà bắt bẻ.

Đang ngồi ăn bỗng nghe tiếng đạn đại bác bắn đì đùng bà chị dâu sợ hãi hỏi ông Tý :

– Có chuyện chi mà bắn súng dữ vậy ? Có gì nguy hiểm không ?

Ông Tý giải thích :

– Đồng chí Bí thư thành Mát-cơ-va qua thăm tham quan ngoại giao.

Bà chị nhăn mặt nói :

– Thế thì không ai bắn giỏi cả hay sao mà bắn hoài không trúng ông ấy.

Chị ông Tý xen vào câu chuyện :

– Này cậu Tý tôi nghe nói khi hấp hối bác Hồ nói với đồng chí tổng bí thư rằng : “ta lo lắm ! Liệu nhân dân có theo anh hay không ?” Đồng chí tổng bí thư trả lời : “chắc chắn là theo”. Bác hỏi : “Có chắc không ? Nếu họ không theo thì sao ?” Đồng chí tổng bí thư trả lời rất rành mạch rằng : “Bác đừng có lo. Họ phải theo tôi, nếu ai mà không theo tôi thì tôi cho họ đi theo Bác ngay”. Chuyện này có thật hay không ?

Ông Tý lắc đầu nói :

– Những chuyện bí mật của nhà nước như thế thì chúng tôi không được quyền biết đến và không ai được quyền tiết lộ.

Một đứa cháu trai đặt câu hỏi :

– Thưa chú chắc chú chưa quên ông

A Đam là tổ phụ loài người như đã chép trong Thánh Kinh – theo chú thì ông A Đam là người nước nào ?

– Chú đã theo đảng cộng sản và bỏ đạo từ lâu không còn biết ông A Đam là ông nào và là người xứ nào nữa.

– Thế thì cháu nghĩ ông ấy là người Liên Xô ạ.

– Sao vậy ?

– Vì ông ấy trần truồng không có được một cái khố che hông và trên tay chỉ có một trái táo mà vẫn tin tưởng là đang sống tại thiên đàng.

– Bọn mày đã bị Mỹ Ngụy đầu độc tư tưởng rồi, cần phải được đi cải tạo thay đổi tư duy có cái nhìn đúng đắn hơn về xã hội chủ nghĩa ưu việt. Các cháu có biết không nước ta đang tiến nhanh tiến

Mạnh tiến vững chắc lên xã hội chủ nghĩa chỉ một thời gian ngắn nữa chúng ta sẽ vượt lên và đi trước cả nước Mỹ nữa đấy !

– Thưa chú cháu đề nghị đi ngang nước Mỹ thôi chứ đừng đi trước họ.

– Sao vậy ?

– Bởi mình mà đi trước họ thấy cái quần rách nát lòi mông của mình thì kỳ lắm xấu hổ.

Cả nhà cùng cười vang. Ông Tý cũng cười phụ họa theo.

Một đứa cháu nói :

– Chú đã nghe chuyện của bác Hai chưa? Bác Hai ra miền Bắc làm việc từ trước khi có chiến tranh không có tội gì cả nhưng bác bị bắt giam. Vị cai tù

hỏi bác bị kết án bao nhiêu năm vì tội danh gì bác trả lời là bị kết án 10 năm mà không có tội danh gì cả. Ông cai tù trợn mắt lên mắng rằng : “Láo khoét thường thường không có tội gì cả thì chỉ bị kết án có bốn năm mà thôi”. Vợ bác ở nhà gửi thư vào trại tù than thở là không có ai xới đất làm vườn để trồng khoai, bác gửi một thư ngắn về nhà ghi là chôn ở trong vườn. Tuần sau vợ bác gửi thư lên đại ý nói công an đã xới đào khắp vườn không bỏ sót một tấc đất nào cả. Bác gửi thư về và nói rằng vườn đã được xới xong chờ chi mà không trồng.

Chợt ông tí gắt lên :

– Toàn là chuyện bố láo. Nhưng chuyện sau đây thì có thật : có một ông cán bộ sở tôi chạy gấp về nhà thấy bà vợ đang nằm trên giường với một người đàn ông lạ, ông gào lên rằng bà chẳng

được cái tích sự gì cả giờ này mà còn nằm đó. Bà có biết trên cửa hàng lương thực đang bán khoai mì chỉ còn lại mấy chục ký không. Chạy mau lên không thì người ta mua hết bây giờ.

Bà chị ông Tí nói :

– Khi bác Hồ mất cậu biết chuyện gì xảy ra không ?

– Không. Chuyện gì thế ?

– Hôm ấy chú Huy trực, có người kêu điện thoại vào xin được nói chuyện với bác, chú bảo bác đã qua đời. Một lúc sau người ấy kêu điện thoại lại và được trả lời như cũ; người đó kêu thêm hai ba lần nữa. Bực quá chú Huy gắt lên : “tôi đã nói là bác chết rồi ông không nghe hay sao không hiểu sao ?” Bên kia đáp rằng : “tôi nghe đã lỗ tai quá nên kêu đi kêu

lại nghe thêm cho sướng tai”. Thế thì chú Huy chưa kể chuyện này cho cậu nghe sao ?

Khi bữa cơm gần tàn Ông Tý mới nói với các cháu :

– Các con phải tích cực phấn đấu để sau này được vào đoàn vào đảng may ra đó mới ngóc đầu lên được.

– Vâng chúng cháu sẽ đi khám bệnh thần kinh trước, đứa nào bị bệnh nặng sẽ xin gia nhập đảng. Người ta kể rằng khi gặp khó khăn, chính trị bộ ở bên Liên Xô cho người ngồi đồng gọi hồn ông Các Mác lên để vấn kế, khi nhập đồng thì hồn khóc rũ rượi hồn chỉ nói một câu là : “Cho gửi lời xin lỗi đến toàn thể nhân dân lao động khắp các xứ xã hội chủ nghĩa trên thế giới”.

Một người bà con hỏi :

– Trong xã hội chủ nghĩa thiên hạ có thích chuyện tiểu lâm hay không ?

Ông Tý thành thật trả lời :

– Nhiều người kể chuyện tiểu lâm châm biếm mà bị tù đông lắm. Lần nọ tôi gặp một anh chánh án nhân dân đi ra khỏi tòa và cười rũ rượi, cười chảy nước mắt. Tôi hỏi sao vậy ? Anh nói là vừa nghe một câu chuyện khôi hài tuyệt vời. Tôi yêu cầu anh kể lại, anh quắc mắt lên hỏi tôi đã điên chưa mà yêu cầu anh kể vì người kể câu chuyện đó vừa bị anh kết án 10 năm tù lao động khổ sai.

Một bà hỏi ông Tý :

– Có phải trong xã hội chủ nghĩa thời gian qua mau hơn trong tư bản chủ nghĩa không ?

– Chị muốn nói gì ?

– Tôi đọc tôi thấy báo cáo của các hợp tác xã nông nghiệp họ đạt thành tích thi đua khoai.

Ông Tý gật đầu :

– Báo cáo thành tích thì phải làm như vậy. Không ai làm khác cả Đó là cách khôn ngoan nhất để sống, còn cấp trên họ cũng biết sự thực ra sao nhưng họ lại muốn được nhìn thấy báo cáo đó mà thôi.

Bà chị Ông Tý lắc đầu bực mình nói :

– Cậu bảo rằng xã hội Cộng sản đã làm được những điều tốt đẹp cho con người tốt đẹp ở đâu cậu cho tôi xem vài thí dụ đi.

Ông Tý bóp trán rồi trả lời :

– Ví dụ như chị Năm Lài trước kia mù chữ đi chân đất chuyên nghề chửi mướn đánh ghen thuê bây giờ là chủ tịch hội phụ nữ yêu nước Anh Tám râu thất học nghèo không có quần xà lỏn mà mang bây giờ đã có dép râu đi và làm trưởng ban tuyên huấn giáo dục huyện. Và đồng chí Mười búa trước đây đâm thuê chém mướn ở bến xe làm nghề hoạn heo, ai thấy cũng khinh bỉ nhỡ nước bọt nay đã là một thành viên trong bộ chính trị đó cái siêu việt của xã hội chủ nghĩa chị thấy chưa ?

Bà chị ông tí nheo mắt nhìn kỹ và hỏi ông :

– Này cậu bị thương tích trong trận đánh nào mà bây giờ cái đầu mà bây giờ cái đầu cậu cứ gật gật mãi và tay cậu cứ đưa lên đưa xuống hoài vậy.

Ông Tý cười bẽn lễn thú nhận :

– Tôi làm đại biểu nhân dân ở quốc hội cứ gặt đầu và đưa tay nhất trí hoài nên thành tật nay không thể nào chữa khỏi nữa.

Bà chị hỏi :

– Tại sao cậu lại bệnh vực và kính mẩn và thương yêu lão ba Dừa, lão đánh đập vợ mỗi ngày, tổng cổ mẹ ra đường, lấy trộm tài sản nhà nước chơi cờ gian bạc lận, hiếp dâm con bé bán vé số có gì mà cậu binh vực và kính hấn thế.

– Dù gì đi nữa thì đồng chí ba Dừa cũng là một người cộng sản chân chính nên tôi binh vực và kính trọng.

Một giọng con gái rụt rè hỏi :

– Nghe nói ở bên Liên Xô vĩ đại hàng

năm có thi đua kể chuyện tiểu lâm phải không ?

– Có. Người kể chuyện hay nhất được giải 20 năm đi đây người lãnh giải nhì được 15 năm và người lãnh giải an ủi được 10 năm, tất cả đều được đi lao động khổ sai bên Siberia.

Đứa cháu cười và hỏi :

– Theo chú thì ai là người theo ai là người chống cộng sản ?

– Người theo cộng sản là người cố tình như tin vào Mác Lênin người chống lại cộng sản là người hiểu rõ Mác và Lênin.

Buổi cơm đoàn tụ đã chấm dứt từ lâu. Ông tí cáo từ ra về, ra khỏi cửa nhà ông lăm bắm :

– Toàn cả một lũ cực kỳ phản động,
ông mà báo cáo thì cả bọn đi tù cải tạo
mục xương mút mùa !

